

blicken lika öppen för det berättigade i nationalidén. De stå på tesen, staten, i kampställning mot den liberala antitesen, nationen; därför ha de icke förmått se, att hela tidehvarvet arbetar på en syntes dem emellan, *nationalstaten*.

I själfva verket torde man kunna våga det påståendet, att hela den politiska utvecklingen tills dato arbetat på detta mål. Statens yttre organisation och nationens inre samhörighet förhålla sig enligt RUEDORFFER som kropp och själ; man kunde också säga som tvenne *makar*; genom alla tider ha de sökt hvarandra, och i vår tids nationalstat ha de äntligen funnit hvarandra i en hel personlighet. Om kulten var den antika statens väsen enligt FUSTEL DE COULANGES' berömda diagnos, så är nationaliteten den moderna statens. Utan insikt i detta sammanhang synes man mig icke kunna få det rätta greppet på den politiska värld, i hvilken vi lefva.

Hvad det "österrikiska undret" (HERM. BAHR, 1915) angår, så skall det nedan bli föremål för en närmare analys. Men gentemot det åberopade världskrigets vittnesbörd vill jag redan här göra ett jäf gällande. Det är frågan, om man icke här är rof för en synvilla. Det har aldrig förnekats, att statstanken finnes till som en makt i Österrike-Ungerns politiska lif; på den har monarkien flutit under nationalitetskampens dagar; det skall ock gärna erkännas, att